

не им ли беше тжй по-лесна? Песента е обикновено богатство и радост за народа. Сетне, когато, вечер, изморени, те си почиваха всички покрай бистрата вода на близната вадичка, между зелените стржкчета трева, до теменужките и розите, той пак лееше, за да ги развлече и им услади почивката. Той живееше с това, което тез-онез му даваха, и не веднжж бе разделил своя скромнен обед с мнозина по-бедни от него.

Днес неблагоприятност и забравяне бяха неговата награда. Той трябаше да умре от глад и студ. И той плачеше, още по-нажален, може би, за своите отлетяли мечти, отколкото за поведението на мравката. Той си мислеше, че има само приятели. — Туй се свърши сега. Ако мравката му затваря портата си, то и другите ще сторят непременно същото. Не му оставаше, прочее, освен едно нещо да направи: да легне покрай вадичката, над пожжлятата тревица, под големите джрвета, на които той бе живял и пъл. Снегжт, валейки, ще го покрие; и той ще заспи за винаги под бялия покров. Когато лястовичките дойдат отново и случайно биха поискали да се научат нящо за тяхния приятел от последното лято, тогава някое пощадено от студа стржкче тревица ще им разкаже, може би, как е умрял той. — И както реши, без една дума на укор, без един вик на гняв, той се простря кротичко покрай вадичката. Той прибра крилцата си, кржтоса своите малки сини лапички върху гжрдите си, и тжй чакаше.

Сняг се сипеше, сипеше постепенно. — И скоро шурежжт изчезна под неговите леки парцали; изчезна той добре, че би било невъзможно да се намери сега мястото кждето той почиваше.

Сжщо като някоя безкрайна черга от бяла вжлна се простираше на длжж и на шир снегжт и, само от-време-на-време закржжавеното слжнце го осветляваше с бледни и странни лжчи.

II

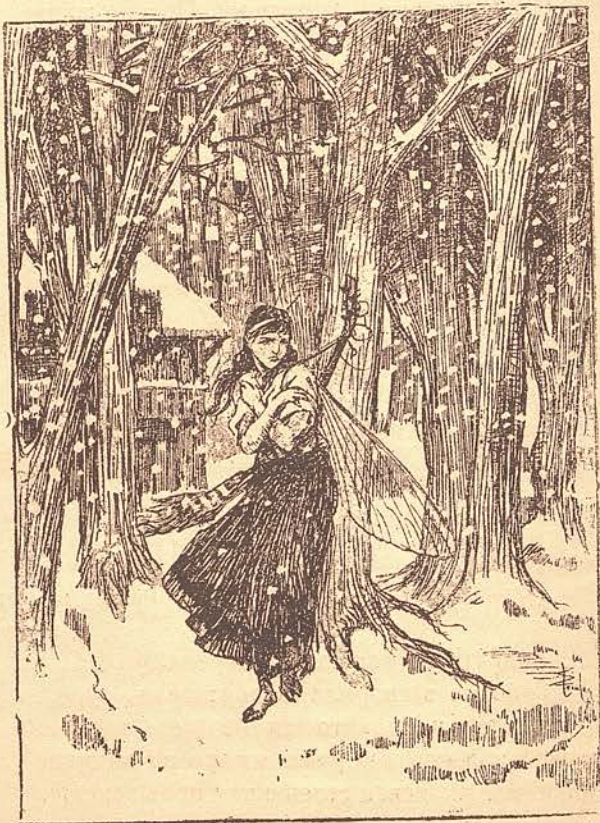
Но шурежжт не бе мъртав. Той спеше. Той спеше под снега; той мечтаеше. Неговата малка душица блуждаеше радостно в хубави лазурни сжнища, пълни с птички и цветя, и отиваше да походи из тайнствения рай, кждето

не се виждаха вече мржтви листе и праздни гнезда.

И той спа тжй длго време, толкова длго, че зимата свжрши, снега се изгуби, и под стржкчетата тревица започнаха да се подават първите теменужки.

И при един топл слжнчев лжч, в едно хубаво утро, шурежжт се сжбуди.

Разтривайки очичките си, гледайки навред, наоколо, той помисли най-напред, че още сжнува.

Сетне, като се изправи, като разтжси крилцата си, той остана смаян. Всичките живи стари приятели бяха тук, и всички неща около него бяха такива, какзито ги беше оставил.

На длго по клоните се редеха все сжщите зелени листе; по розовите храсте все сжщите рози се хубавееха. Бистрата вода пак отново течеше вжв вадичката, която тжркаляше както и по-рано своите камжчета, които се лжщеа на слжнцето като да бяха бяли бисери.

Нито следа от оня сняг, който го беше изстудил и изгладнял, и под който при все